



Luc Sala



kandidaat Europarlement

Respect voor de burger

Het hoofdthema van mijn campagne is dat de overheid weer moet luisteren naar de burger, respect moet opbrengen voor wat de mensen beweegt, voor hun angsten, verlangens en voor wat de mensen als rechtvaardig zien. Respect voor de burger houdt ook respect in voor z'n leefomgeving, voor z'n culturele verscheidenheid, voor z'n recht op vrije meningsuiting en voor z'n zoektocht naar vervulling. Vervulling die naast geld, inkomen, welvaart ook welzijn, geluk en liefde inhoudt. Respect voor de burger betekent ook luisteren naar de markt en z'n signaalwerking erkennen, zeker ook waar het overheids- of publieke diensten betreft, de burger is geen melkkoe.

De burger voelt zich minder en minder verbonden met wat wel over hem, maar zonder hem beslist wordt. De invloed van de burger op het bestuur lijkt ogenschijnlijk toe te nemen, maar de wezenlijk belangrijke zaken, zoals invoering van de Euro, het verdrag van Amsterdam, deelname aan de oorlog over Kosovo, welke landen krijgen ontwikkelingshulp, de verregaande privatisering van overheidstaken, dat gaat buiten de burgers om.

Op Europees niveau, maar ook op lokaal niveau wordt te veel buiten de burger om beslist. De betrokkenheid bij het bestuur neemt dus af, men ziet de politiek als een zaak van achterkamertjes en onderling geregeld. Corruptie, zakkenvullerij en regentisme, domheid en kussenkleverij, van linker- en rechterzijde, wie kun je nog vertrouwen. Politici en hoge ambtenaren zijn niet meer verantwoordelijk, excuses en verontschuldiging zijn voldoende en een mooi baantje elders als het echt de spuitgaten uitloopt. Ik vind dat politici persoonlijk aanspreekbaar en verantwoordelijk moeten zijn. Dat daarbij besluiten niet genomen worden op basis van starre accoorden en verstikkende partijdiscipline, maar dat vertegenwoordigers op alle niveau's inderdaad zonder last of ruggespraak hun eigen oordeel vormen en daarnaar handelen, zoals de wet dat ook stelt.

Politiek debat is nu vaak een toneelstuk, het stemgedrag ligt vast, het volk krijgt een opvoering waarin politici zich zogenaamd profileren, maar dan stemmen zoals in de achterkamertjes geregeld is. Program-accorden lijken effectief, maar amputeren het democratisch proces. Vooraf vastleggen wat er gebeurt voor een periode van 4 jaar gaat vaak voorbij aan de feitelijke ontwikkeling en meningsvorming in de maatschappij.

Het is tijd om weer te gaan luisteren naar wat er leeft, bij minderheden, bij ouderen, bij de jeugd. De ongewenste tweedeling van de maatschappij begint aan de top, de politiek en ambtenaren luisteren alleen naar de mondige, welgestelde, actieve, digitaal weerbaren. Respect voor de burger betekent ook dat we de minderheden, laagbetaalden, daklozen, de digitaal onmondigen helpen voor zichzelf op te komen. Niet door ze computers te geven of een cursus burgerschapskunde, niet met geld of vage belofte, maar door respect te hebben voor hun uitingvormen. Wie niet kan debatteren kan misschien wel schreeuwen, wie zich machteloos voelt kan misschien niet meer dan eten weigeren.

Toegang tot de media, kleinschalig en laagdrempelig is mogelijk met dezelfde technieken die nu vaak gebruikt worden om te overschreeuwen. Voorlichtingscampagnes dienen nu om het eigen gelijk te bewijzen of steun te 'kopen'. Via subsidies en opdrachten bedrijft men vaak propaganda en is van eerlijke voorlichting geen sprake, zoals bij diverse lokale referenda gebleken is.

Inspiraak is routine en een formaliteit, de uitkomsten vaak gemanipuleerd en vastgelegd door dezelfde ambtenaren die het project doen en eigenlijk al besloten hebben, dat is de ervaring van bijna iedereen die ooit insprak. Daar waar het bestuur respect wil afdwingen door vergaande inperking van vrijheden is dat eerder een uiting van disrespect en sorteert 'n averechts effect.

Persoonlijk:

Als een Tijl Uijlenspiegel die de burger en de politiek een spiegel voorhoudt rol ik vanuit een achtergrond als schrijver (en dichter) maar vooral als ondernemer de politiek in. Er moet wat gedaan worden aan die uitverkoop van wat we burgerrechten noemen. De domheid en het geritsel met wezenlijke belangen maakt me kwaad, zet me aan tot actie zoals de referendum-initiatieven over A2000 in Amsterdam. Akties van een eenling, zeker, van een soms arrogante betweter die de media bespeelt, maar ook veel steun krijgt. En irritatie wekt bij de machthebbers, de grote profeet van de XX-eeuw Klaas Wilting noemde me in het Parool " 'n vervelend mannetje, die pakken we nog wel eens op als hij zo doorgaat." Dezelfde techniek waar ik m'n geld zeer goed mee verdien (computers) wil ik ook gebruiken om de nadelen van blind vertrouwen in techniek en vooruitgang, waarin zo veel verloren dreigt te gaan, duidelijk te maken. Lastig, eigenwijs, maar gedreven kan ik niet veel anders dan staan voor wat ik denk en voorzie. Niet alleen, maar naast de woordelozen, de anderen, degenen die wel voelen dat er iets fout zit maar dat niet naar voren durven of kunnen brengen. Die ander, dat ben ik, die woordeloosheid en radeloosheid dat ben ik ook.

**Wisdom is not knowing, but feeling the truth.
For those who honor that truth, it means living it.
I am only different as I have not yet learnt to be the same.**

Ir. L.H.D.J. Sala, geb. 13 dec 1949 te Leiden, Nederlander
<http://netinfo.nl> - sala@euronet.nl - 020-6202970

Luc Sala (1949) is natuurkundig ingenieur (Ir, Delft), journalist, schrijver en media-ondernemer. Als oprichter en inspirator van een aantal bedrijven is hij actief op vele gebieden, als hoofdredacteur van computerbladen, organisator van de PC Dumpdagen, met 'n beeldbank, een bedrijf in brain-technologie en vooral als televisiemaker met z'n eigen omroep (MySTeR). Die televisie-activiteiten vloeien voort uit z'n verzet tegen de verkoop van het Amsterdamse kabelnet aan A2000 in 1995. Hij voorzag dat de techniek ruimte zou gaan bieden voor kleinschalige (micro)-media, dat het Internet daarbij vooral als distributie-medium een rol zou gaan spelen en wilde de toegang tot de kabel vrij houden. Lokale televisie is daarbij het logische groeipad. Sinds 1995 heeft Luc Sala op dat gebied vele initiatieven ontwikkeld, waaronder Daklozen TV, Stadsdeel TV (ZO) en via een eigen zendmachtiging nu het station MySTeR. Met KleurNET krijgt hopelijk Amsterdam vanaf september een multicultureel station, niet op subsidiebasis maar op eigen benen en dus onafhankelijk.

Luc Sala is vooral een spiegel van de tijdgeest. Zijn boeken over Nieuwe Media (1982), Computerspelletjes (1984), Thuiscomputers (1985), PC Starter (1988), Virtual Reality (1990), Internet Opstapboekje (1995), Micro-media (1996), Paddo's (1997), Millennium: Bit Bang (1998) gaan over het grensvlak tussen geest en techniek; over wat je werkelijk hebt aan technologie. De boeken en de vele honderden artikelen die Luc Sala in de loop der jaren schreef zijn te vinden op het Internet onder <http://netinfo.nl>. Van drugs tot psychologie, van Kathaarse spiritualiteit tot Sufi-poezie, van kritiek op de hypnotische aspecten van de computer-interface tot een cursus Internet of PC gebruik altijd met een kritische ondertoon.

De overheid moet meer tussen dan tegenover de burger staan, de kloof tussen arm en rijk verandert langzaam in een kloof tussen mondig, digitaal, legaal tegenover de minkukels die geen internet, parkeervergunning of werk hebben. Technologie is daarbij geen doel, maar middel. Het is geen wondermiddel en mag vooral niet leiden tot vervreemding, het uitsluiten van bepaalde groepen en daarmee een gevaarlijke tweedeling in de maatschappij.

Monopolies/privatisering

De aanleiding voor mijn kandidaatstelling is de manier waarop de lokale en hogere overheden omgaan met privatisering van publieke diensten en vooral monopolies. Ik heb sinds 1982 duidelijk stelling genomen tegen de blinde privatiseringsdrang van 'public utilities', zoals uit de VS is overgewaaid. Het argument van lagere prijzen en meer efficiency door concurrentie blijkt in de praktijk niet altijd te kloppen, terwijl feitelijk door die privatisering soms nieuwe monopolies ontstaan, die duurder uitpakken en de keuzevrijheid beperken. De voorstanders blijken vaak degenen die er direct voordeel van hebben, zoals het management dat zichzelf via opties en hogere salarissen soms opvallend verrijkt. De nadelen op langere termijn, zoals het weggeven van de zeggenschap aan buitenlandse investeerders en 'de markt' brengt vaak effecten met zich mee, die niet voorzien zijn. Het voorbeeld van A2000 in Amsterdam is overduidelijk, maar ook de verkoop van het energiebedrijf UNA kan nog wel eens zwaar tegenvallen. De financiële meevaller op korte termijn wordt door de politiek gewaardeerd, maar men vergeet dat de burger uiteindelijk veel meer moet terugbetalen; het geaccepteerde rendement in b.v. telecommunicatie en utilities ligt tussen 11 en 15%, bij een rentevoet van 4%, het verschil betaald de gebruiker, dus de samenleving. **"Privatiseringen zijn vaak sigaren uit eigen doos"**. Vechten tegen het dreigende monopolie op de lokale mediamarkt spiegelt zich dus vanzelf in verzet tegen de Europese machtsconcentraties die zich aftekenen, tegen de aantasting van grondrechten en privacy die sluipend van burgers weer slaven maakt. Slaven van de economie, slaven van de groei, slaven van de macht.

Vrijheid van expressie

Ik geloof dat veel van de problemen rond minderheden, armoede, vervreemding en drugs terug te voeren zijn op de vervreemding, op het gebrek aan contact tussen mensen, tussen bestuurders en burgers. Dat kunnen we niet bij toverslag herstellen, maar ik acht het heel belangrijk dat de basisvrijheden, van persoonlijke integriteit, meningsuiting, privacy, rechtszekerheid met kracht verdedigd worden. De beste verdediging is toegang tot de meningsvorming en hier spelen kleinschalige media en het beperken of doen verdwijnen van monopolies een rol. Naast de economie van het grote, wereldwijde, oncontroleerbare mediawezen moet de economie van de wijkkrant, het schotschrift, de lokale radio, televisie en de rol van internet als contactmedium aandacht krijgen.

Ook in Europees verband is integratie van minderheden meer een kwestie van respect voor hun identiteit dan het opleggen van eisen en programma's en het afdwingen van menging en integratie. Het dient eerder te gaan om hulp bij het communiceren van de vaak positieve culturele aspecten van minderheden, of die nu etnisch, religieus of op enig andere manier hun identiteit beleven. In plaats van zich afzetten tegen de culturen van oorsprong (thuislanden) zijn dat juist de bruggen om mooie woorden over ontwikkelingssamenwerking echt inhoud te geven. Handelsbetrekkingen met die landen mogen meer ruimte krijgen, toerisme en culturele uitwisseling helpen het gevoel van ontworteling tegen te gaan.

**Respecteer de andere cultuur als gelijkwaardig,
dan voelt de 'ander' zich welkom.**